

KUKÁTKO

občasník tvaroženské farnosti

ročník 15. / číslo 3.

prosinec 2025

↓ Farní pout do Říma

↑ Svatý rok 2025

↑ Farní den

JUBILEJNÍ ROK 2025

POUTNÍCI NADĚJE

SLOVO OTCE ROMANA

Blíží se Vánoce a spolu s adventní dobou k vám přichází nové číslo občasníku KUKátka!

Navazuji na poslední číslo a pokusím se vysvětlit, jak vznikla myšlenka na Rok farností.

Ještě všichni máme v paměti dobu kovidovou. Tu zvláštní dobu plnou obav, strachu a také smrti. Stále mám před očima papeže Františka v hluboké modlitbě před křížem na liduprázdném svatopetrském náměstí. Po skončení pandemie bylo jasné, že budeme muset v mnohém znovu začínat. Současně nikdo přesně nevěděl, jaké budou důsledky toho, co se dělo. Teprve postupem času si začínáme uvědomovat kolik škody, především na duších dětí a mladých lidí kovid způsobil a kolik nových výzev přinesl především díky abnormální intenzitě sdílení života na sociálních sítích.

I já se snažím dívat kolem sebe, naslouchat a brát vážně to co vnímám. Co jsem tedy vnímal v době pokovidové po příchodu do Tvarožné/Blažovic? Na jedné straně velký potenciál, na druhé straně jeho nevyužitost/nevyužívání. Jakousi ochromenost. Postupem času mi bylo stále jasnější, že tato ochromenost není jen „plodem“ pandemie, ale něco trvalejšího. A bylo stále zřetelnější, že vyjít z této ochromenosti nebude snadné. A tak nezbývalo než trpělivě čekat na inspiraci.

První a nejdůležitější vyšla od papeže Františka. Synodální cesta jako cesta, kterou církve vnímá jako znamení doby a výzvu Boží.

Druhou byla její konkretizace v naší diecézi, když biskup Pavel ustanovil Pastorační radu (PRF) jako povinnou organizační součást farnosti. To znamená, že věřící křesťané si zvolí svoje zástupce, kteří zásadním způsobem mohou a mají ovlivňovat život farnosti. Zde jsme mohli prožít vynikající zkušenost a dotknout se potenciálu naší farnosti. Voleb zúčastnilo 70% farníků/farnic. Navrhli jste celkem 81 osob jako kandidáty do PRF a 14 z nich návrh přijalo.

A zde začíná příběh Roku farností. PRF začala pracovat a pozvolna se začalo ukazovat proč je tak těžké využívat potenciál naší farnosti. Jsme si vědomi možností naší farnosti, její „usazenosti“, ale také jsme si vědomi našich hranic, na které náročné výzvy synodální cesty na-

rážejí. Narážíme především na úbytek mladých a dětí, stárnutí farnosti a s tím spojenou generační propast. Jinými slovy – často nevidíme budoucnost naší farnosti, cítíme se přetíženi a spontánně se snažíme přetíženi vyhnout. Mnozí pak reagují tak, že hledají svoji budoucnost mimo farnost. Pro sebe jsem si to formuloval postupem času takto – jsou lidé, kteří v naší farnosti bydlí, jsou lidé, kteří v ní žijí a pak lidé, kteří s ní a pro ni žijí.

Tato zkušenost mě vedla k myšlence, že je třeba pořádně se zamyslet nad tím, co je to vlastně farnost.

A potom přišly další inspirace, skoro pokyny: Vydání knihy pana Kopeckého o farnosti, 25 let od ustanovení farnosti Blažovice a malá nešikovnost, kdy mi při úklidu v kostele před svěcením nového hlavního oltáře upadla korunka Panny Marie, a protože byla už mnohokrát opravená, tak se okamžitě rozpadla na několik kousků. A pak se vše začalo skládat jako puzzle.

Co když máme prosit s velkou důvěrou Pannu Marii o Její pomoc, aby nás naučila pracovat s našimi hranicemi a hledat cesty pro naši farnost v dnešní době? A tak jsme se vydali na prosebnou pouť k Panně Marii Sněžné do Říma a připravujeme novou korunku pro sochu Panny Marie „tvaroženské“, abychom Matce Boží svěřili budoucnost naší farnosti. Pod Její ochranou se pak budeme věnovat celý rok tomu, abychom si ujasnili, CO JE TO VLASTNĚ FARNOST. Také chceme věnovat pozornost Blažovicím, především osobě Ježíše Krista a Jeho Srdci.

Nakonec jsem svoje myšlenkové pochody svěřil členům/členkám PRF a požádal je o jejich vyjádření. Souhlasili. Nyní se vytváří v našich farnostech týmy, které budou pracovat na přípravě a průběhu Roku farností. Každý, kdo by se chtěl zapojit, je vítán.

A zde předpokládaný průběh:

- 8.12. vložím nové korunky na hlavu sochy Panny Marie Rok farností v Tvarožné zahájíme
- Během první poloviny Roku farností bude probíhat projekt „Poznej svoji farnost“
- V únoru nás povede k obzorům farnosti a k osobě Ježíše Krista otec Jiří Brtník
- V červnu budeme putovat do Blažovic na pouť
- O prázdninách plánujeme pouť do Francie za svatou Marií Markétou

Alacoque k pramenům úcty k Božskému Srdci Ježíšovu

- Na závěr Roku farností bychom se rádi Božskému Srdci zasvětili a požehnali dům Šebestiána Kubínka

Ambiciózní projekt. Má však jediný cíl a ten sledujeme už několik let – abychom si byli blíží. Kéž nám toto úsilí pomůže k tomu, abychom se zamysleli nad našimi farnostmi a jejich budoucností. Kéž nám pomůže také k tomu, abychom v ní našli svoje místo a svůj úkol.

Přeji všem požehnaný závěr Milostivého léta 2025!

O. Roman

SETKÁNÍ MODLITEB MATEK VE TVAROŽNÉ

V polovině září jsme mohli ve tvaroženském kostele prožít krásné setkání s koordinátorkami brněnské diecéze Janou Handlarovou a Jindřiškou Cihlářovou.

Setkání se zúčastnily ženy z naší farnosti, Blažovic, Holubic a Velešovic. Program byl zaměřen na svědectví, vzývání Ducha svatého, rozjímání nad Písmem sv., zpěv, průběh a modlitby samotných modlitebních skupin v jednotlivých farnostech. Součástí setkání bylo zapsání jmen našich manželů, dětí, kmotřenců a kněží na papírová kolečka. Nejsilnějším zážitkem bylo odevzdání papírových koleček do připravených košíčků před oltářem, kdy ženy poklekly před oltářem a v tiché modlitbě kladly kolečka se jmény do košíčků.

Moc děkujeme Pavlíně Hostinské za hudební doprovod.

Modlitby matek - hnutí křesťanských žen vzniklo před 30ti lety

v Anglii. V současné době působí ve více jak 120ti zemích světa. Je to organizované hnutí s jasně danými pravidly setkávání ve farních skupinách i setkávání na národní i mezinárodní úrovni. Sdružuje ženy, které se chtějí modlit za své děti, kmotřence, rodinné příslušníky a kněze. Ženy za své děti neprosí, ale odevzdávají je Pánu. Neznáme Boží cesty, ale věříme, že pokud dokážeme naše děti Bohu odevzdat, On koná v našich životech i v životech těch, které mu odevzdáme.

„Všechnu svou starost vložte na Něj, neboť Jemu na vás záleží.“
(1. Petr 5,7)

Marie Buchtová

ZLATÁ SOBOTA V ŽAROŠICÍCH

Žarošice jsou mariánské poutní místo, které jistě znáte. Hlavní pouť v Žarošicích se nazývá Zlatá sobota. Koná se druhou sobotu v září, na svátek Narození Panny Marie. Vrcholí večerní liturgií a slavnostním světelným průvodem s osvětlenými sochami Panny Marie.

Když jsem byla ještě svobodná, vydávali jsme se pěšky od nás, z mých rodných Šitbořic, právě na tuto pouť. Socha Panny Marie, stárky, stárci a ostatní farníci cestovali v té době už autobusem. Potom jsme šli všichni se sochou přes Žarošice ke kostelu na večerní mši svatou.

Vzpomínám, jak jsme sedávali na zdi kolem kostela a sledovali po večerní mši světelný průvod, počítali kolik jde v průvodu soch a jak jsou krásně nazdobené. Obdivovali jsme krojované, kteří v sochy nesli. Velkým zážitkem pro mě bylo, kdy jsem i já jako stárka šla v průvodu s naší

šitbořskou sochou Panny Marie.

I letos jsme se vydali na Zlatou sobotu do Žarošic. Už ne pěšky a ne ze Šitbořic. Zážitek je to ale i tak vždycky silný. Tolik mladých v krojích (nejen mladých), krásně nazdobené sochy a prostě ta atmosféra je tam úžasná. Tentokrát jsme napočítali 28 soch. Pokud jste tam na Zlatou sobotu ještě nebyli, určitě se tam někdy vydejte, stojí to za to.

A i letos jsme přemýšleli o tom, že by se i ta naše krásná tvarožen-ská poutní socha Panny Marie krásně v průvodu vyjímala :).

Jarmila Zouharová

FARNÍ CHALOUPKA

10 LET – 10 PRÁZDNINOVÝCH POBYTŮ

V letošním roce v naší farnosti proběhla již desátá farní chaloupka, a tak bych chtěla očima nestranného pozorovatele zavzpomínat. Jako osoba starající se prázdná bříska dětí i vedoucích jsem mohla nahlédnout pod pokličku chaloupek, navštívit krásná místa naší diecéze a cestovat v čase i po světě a setkat se s úžasnými lidmi.

První chaloupka proběhla s Otcem Jiřím Brtníkem v Nížkovicích v krásně opravené maličké faře s úžasnou zahradou. Téma: Popoupo – Podivuhodné putování pouští. Děti bylo méně, ale skvěle propracovaný program a individuální přístup nejen k dětem, ale i k vedoucím. Celodenní výlet se spaním venku (to jsem vzdala a vrátila se jako jediný srábek na faru). Táborová hymna, velbloudí závody, kdy měly děti převést na zádech misku s vodou a naplnit nádobu. Mše v přilehlém kostelíku, setkávání se u ranních chval a večerních nešpor, společná závěrečná ranní motlitba p. faráře s vedoucími, to jsou vzpomínky, které si nosím v srdci.

Další rok jsme jeli do Starých Hutí u Buchlovských kopců. Téma rytířské s rytířem Zderadem (asi), hledání tajného pokladu. Byli jsme ubytovaní ve dvou budovách s krásnou kaplí, kde jsme se s dětmi každý den scházeli na mši svatou. Celodenní výlet na Buchlov, prohlídka nádvoří hradu, přechod na Barborku. Děti prokročovaly v cestě, já zpět zajistit večeri pro hladové krky. Tentokrát jich bylo víc a oceňuji, že nikdy nebyly vybíravé v jídle, všechno snědly a obdivuhodně jim chutnalo. Plnění Bob-

říků. Náročný byl bobřík hladu (celý den hladovka) – já jsem vydržela asi tři hodiny, a samozřejmě bobřík mlčení.

V r. 2018 jsme se vydali za Šavlem, později sv. Pavlem do skautské základny ve Chlébském. Obsadili jsme tam čtyři chatičky. Jedna byla klučičí, druhá holčičí s mojí rezidencí, ve třetí byla kuchyně, sociální zařízení a v podkroví vedoucí, v další jsme měli kapli a duchovní centrum a jídelnu. Hlavním vedoucím tábora byl Kuba Strejček (jako předchozí rok). Nezapomenutelný byl křest sv. Pavla v potoce po jeho obrácení, snad 18 promilové stoupání na silnici při příjezdu do vesnice, krásně vybavená kuchyň, výlet na hrad Pernštejn a sbírání lesklých stříbrných kamínků dětmi, mše sv. na louce, kvetoucí ocúny, košík švestek od místního správce (na rozloučenou byl táč se švestkami a drobenkou).

Další rok jsme se vydali do Ameriky budovat železnici a jednotlivé skupinky soutěžily, která vybuduje větší úsek. Naší základnou byla bývalá škola v Obůrce u Blanska. Jeden den za námi přijel Otec David na mši sv. To už byl totiž Otec Jiří na studiích ve Francii, ale přesto si ukrojil jeden den z prázdnin, aby nás pozdravil a povzbudil a odsloužil mši sv. Vidím rozzářené oči dětí, když přijel, a jejich touhu po svátosti smíření, kdy se s ním začaly domlouvat, aby si na ně udělal čas. Kromě budování železnice jsme se také vydali na Veselici (rozhlednu), dál přes Pustý žleb, Koňský spád okolo propasti Macocha k vývěřům Punkvy a na hrad Blansek, kde děti musely zvládnout šifrovací hru, zpět na ubytování. A protože jsme byli v Americe, nemohly tentokrát chybět hamburgery. Také jsem se osobně setkala s americkým prezidentem Abrahamem Lincolnem, který osobně se svou ochrankou přijel ocenit stavební skupiny a otevřít nově postavenou železnici.

V prvním covidovém roce 2020 se situace přes léto trochu uklidnila a my se společně s dětmi vydali do Březí u Osové Bitýšky. Také zde nebyl obchod (jako v Chlébském), takže jsme se s touto situací museli vypořádat. Ale byl tu úžasný sklep, kde jsme mohli uložit zeleninu, ovoce a další potraviny, a super lednice. A taky ostré nože a nové pánve. Tentokrát jsme se vypravili do hluboké historie, poznali Mojžíše, zažili 10 egyptských ran, beránka na večeři před odchodem z Egypta (trhané maso v tortile), přechod moře (brodění potoků), obdrželi desatero a 40 let putovali pouští s nočním přespáváním. Naštěstí nám Bůh seslal křepelky s manou (takže jsme neumřeli hlady a mohli si dát pečená kuřata s rýží,

případně kuskusem). Tentokrát jsme tu byli bez kněze, ale přemluvili jsme Otce Jurise z Mamre, který přijel a v místním kostelíku, kde jsme se předtím alespoň scházeli k modlitbě, nám odsoužil mši sv. Když přijel, pustil se s námi do řeči (protože nevěděl, co od dětí čekat), vysvětlil jim průběh mše, domluvil se na čtení liturgických textů, na přímlovách, a sv. přijímání. Hned si zapamatoval jména dětí, se kterými mluvil a suprově s nimi navázal kontakt.

Opatov u Třebíče. Pro mne návrat domů, protože tam jsem začínala vařit. Měli jsme tam manželova kuchyňská prkýnka, stoly a židle z Velatického kulturního domu, které tam Petr Strejček odkoupil na dovybavení. Téma: Letopisy Narnie – Plavba jitřního poutníka. Hlavní vedoucí Anežka Brzobohatá. Spousta malých holčiček, které si Anežku zamilovaly. Nástup v sobotu, zase do soboty. V neděli ráno jsme ale zjistili, že mše v místním kostele nebude, protože místní kněz slavil v sousední vesnici poutní mši. Co teď? Trn z paty nám vytrhl náš Otec Roman, který sotva nastoupil do naší farnosti, oželel děkanátní setkání kněží, přijel za námi a v neděli večer nám odsloužil mši sv.

Rok 2022. Krásná historická fara v Prosiměřicích u Znojma (dříve Prostoměřice), kterou kvůli letním táborovým programům museli opustit ubytovaní ukrajinští uprchlíci. Naše společenská místnost v prvním patře vypadala jako na zámku – malované zdi i stropy. V době našeho pobytu na faře probíhala rekonstrukce, rozšiřovalo se sociální zařízení a opravovala se střecha, ale vše se zvládlo. Také k tomuto místu jsme měli blízký vztah, protože právě do této farnosti odešel z Tvarožné Otec Kosmák a dožil tu do své smrti. Téma: sv. Damián, otec malomocných. Pan farář tam pobýval s námi, takže jsme mohli mít každý den mši sv. Celodenní výlet k Výrovské přehradě u Výrovic, kde se děti setkaly se šamanem a vyprosily si od něj léčivé byliny pro nemocného otce Damiána. Cesta na faru linkovým autobusem – skutečně přijel a odvezl nás zpět. Přípravované závěrečné posezení u táboráku s vyhodnocením (to jsme stihli), které přerušila písečná bouře.

Pačlavice na Hané. V roce 2023 jsme se vydali do Francie k pevnosti Boyard, kde se měli utkat jednotlivé skupinky táborníků. Obrovitánská fara s velikánskou kuchyní a průmyslovou myčkou. To bylo super a děčkám se to moc líbilo. U fary krásná zahrada, přes silnici velký kostel. Jedli jsme na nádvoří pod přístřeškem a užívali si tepla a sluníčka. Děti

po skupinkách spávaly na farní louce nad objektem. Celodenní výlet přes lesy Litenčické pahorkatiny do Švábenic. Tam byla připravená bojová hra s plněním úkolů. Děti se setkaly s kostelnicí místního kostela, která je vzala dovnitř, seznámila se s historií tohoto místa. Tentokrát využil pan farář výborné dojezdové dostupnosti fary a přijížděl k nám každý den z Tvarožné na mši. A na závěrečný táborák přijel i Otec Jirí (až z Letovic). S ohledem na špatné autobusové spojení si na závěr pro děti přijeli rodiče a po společné závěrečné mši celebrowané Otcem Kopečkem jsme se rozjeli domů.

Dalším místem pro farní chloupku byl Cizkrajov – kousek od Kanady – té české, tak daleko jsme ještě nebyli. Tentokrát jsem si s sebou vzala do kuchyně posily – paní Fidrmucovou, kterou v polovině pobytu vystřídala paní Brzobohatá. Téma Jonáš. A hladové děti, tolik chleba jsme ještě nikdy nesnědli, nestačili jsme přikupovat a veškeré moje zkušenosti byly úplně mimo. Cílem celodenního výletu bylo poutní místo Cizkrajov. Tam mělo putování končit mší sv. s naším p. farářem. Do kostela jsme se dostali, ale pan farář nikde. Děti zkoušely písničky ke mši, a tak se náš pobyt v kostele asi o půl hodiny prodloužil. Pan farář přijel, začala mše sv. a v jejím průběhu se strhla silná bouře, která po mši skončila a díky zpoždění p.faráře jsme se před ní v bezpečí kostela schovali a nezmokli jsme. Silné povahy (všichni kromě kuchyňského personálu) pak zůstali na Monseratu – venku nebo v kostele – jak kdo chtěl, a tam strávili noc. My jsme vzali za vděk faru (zbabělci). A taky první úraz na chaloupce – zlomená ruka malé Jasmínky.

Letos jsme pobývali v Heřmanově na Vysočině. Téma Johanka z Arku a tedy opět Francie. Krásně opravená fara a kostel zasvěcený také sv. Mikuláši, nový hlavní vedoucí – Vojta Vlček, nemocný pan farář. Naštěstí si na nás našel čas Otec Pohanka, s kterým jsme se dříve setkávali v Žarošicích, kde působil, a který za námi téměř každý den přijížděl na mši sv. Heřmanov je znám poutí k Panně Marii Karmelské. Nedaleko odtud v Křižanově prožívala dětství sv. Zdislava a do zdejších lesů se chodila modlit. Nádherná mše sv. na lesní pasece s výhledem na Svatou horu sv. Zdislavy. Tam jsme také měli spát, ale místní myslivci nás odsunuli kousek dál na louku. Večerní skupinkové rozhovory s dětmi o víře, jak ji prožívají, co je pro ně těžké, co jim přináší radost. Na závěr mše v místním kostele s přímluvami za uzdravení Otce Romana, s rodiči, kteří si

přejeli pro své ratolesti.

Na faře v kuchyni byl velký vyšívaný nápis „Bez Božího požehnaní marné lidské namáhání.“ Myšlenka, kterou jsem si napsala na začátek sešitu, když jsem začínala sama vařit a která mne provází každou chaloupkou. Někdy to člověk silně cítí, jindy jen tuší, ale během času si uvědomuje čím dál víc, díky čemu jsme všechno zvládli.

Každý rok nestačím žasnout, jaká je síla v mladé generaci vedoucích. Lidi, které jsem znala odmala, vidím v úplně jiném světle, nejsou to děcka, ale osobnosti, které dokážou strhnout, pomoci, ukázat směr, vést. Díky, že s vámi můžu jezdit.

A kdyby si chtěl někdo zkusit cestovat v čase i po světě jako já a prožít trošku adrenalinu (v kuchyni), může se k nám přidat. Budeme rádi.

Severová Anna

FARNÍ DEN

Ráda bych se s vámi podělila o zážitky z farního dne, plného dobrého jídla, pití, smíchu, hudby, her a dobrých lidí. Letošní farní den proběhl na svátek svaté Elišky, tedy 5.10. tradičně v příjemném prostředí farní zahrady. Akce byla zahájena v kostele, kde hovořil i pan František Kopecký jakožto Tvaroženský kronikář o historii farnosti, kterou podrobně popisuje ve své knize, která byla na faře k zakoupení. Počasí bylo již spíše podzimní, ale kdo dal na radu otce Romana při ohláškách a dobře se oblékl, nemohl být překvapen. Chladnější počasí však v žádném případě nevadilo dětem, které se pravidelně zahřívaly dováděním na skákacím hradě a skluzavce, které pro ně byly připraveny. Zároveň si mohly zahrát několik her s všemožný-

mi dobrodružnými i výtvarnými aktivitami a po splnění všech úkolů je čekala sladká odměna.

Nesmíme opomenout skvělé interaktivní divadlo Víti Marčíka, na které se určitě všichni moc těšili. Tentokrát hrál pohádku O Šípkové Růžence. Mohlo by se zdát, že je to pohádka pouze pro děti, ale Víta Marčík svým humorným vypravěčským talentem dokázal zaujmout všechny věkové kategorie, a dokonce diváky zapojit k asistenci a zpěvu. A jak už to v pohádkách bývá i tato v sobě nesla důležité poselství o tom, že i když je to často těžké, máme si odpouštět.

Když nehrálo divadlo, atmosféru doprovázela hudbou kapela Záskok plná mladých talentovaných hudebníků a zpěvačky. V repertoáru měli aktuální i starší hity převážně z popového světa. Také jsem se dozvěděla, že hrají na svatbách. No, škoda, že ještě neexistovali před 13-ti lety, to bych jim určitě dala možnost se předvést.

Co ještě dodat, stoly se prohýbaly pod jídlem od šikovných pekařek a kuchařek, pro hladové byly nachystané párky v rohlíku a pro více náročné přijela pojízdná kavárna.

Myslím, že farní den je krásná akce, která prohloubí vztahy nejen farníků, ale třeba i lidí z jiných obcí, kde se můžeme setkávat více neformálně i mimo kostel a sdílet své zážitky a zkušenosti.

Samozřejmě děkujeme organizátorům a všem, kteří se na akci jakkoliv podíleli. A kdo to letos nestihl, určitě doporučuji nenechat si ujít příští ročník.

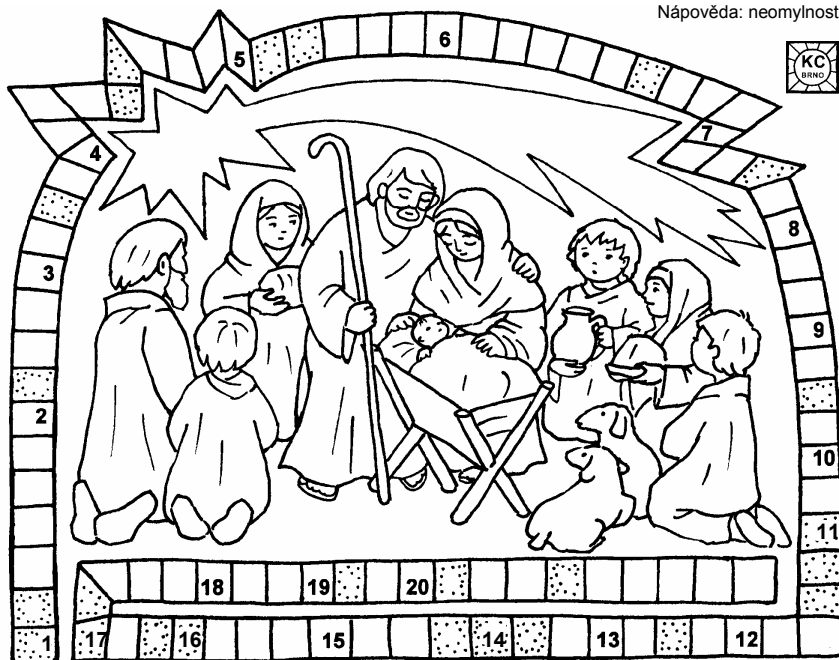
Marie Musilová

TAJEMSTVÍ VÁNOC

O Vánocích oslavujeme narození Ježíše Krista. Co nám přináší radost, když přemýšlíme o této události? Tajenka následující řetězovky ti to prozradí. Poslední písmeno prvního slova je zároveň prvním písmenem slova následujícího. Tajenku přečteš ve směru čísel ve vytečkovaných políčkách.

Bůh přišel viditelně na tento svět, ... (dokončení v tajence).

Nápověda: neomylnost

1 – 2	otec Izáka	11 – 12	název pro „tři krále“ v Písmu
2 – 3	jeden ze tří darů mudrců	12 – 13	pravoslavný obraz
3 – 4	pult ke čtení Písma svatého	13 – 14	Anka v 3. pádu jedn. čísla
4 – 5	neudělat chybu (vlastnost)	14 – 15	SZ prorok (na Karmelu)
5 – 6	řemeslník, který tká plátno	15 – 16	budova sloužící k vyučování
6 – 7	nevěrná žena	16 – 17	bratr Kaina
7 – 8	název 2. knihy Mojžíšovy	17 – 18	podmínka odpuštění
8 – 9	počet svátostí	18 – 19	mládě krávy
9 – 10	nápoj získaný od krávy	19 – 20	prvorozený syn Izáka
10 – 11	počet blahoslovenství	20	prst sousedící s palcem

FARNÍ POUŤ DO ŘÍMA

V říjnu jsme se spolu s manželem zúčastnili farní pouti do Říma, která se konala při příležitosti Jubilejního roku 2025. Celkem nás jelo asi 50 poutníků převážně z Blažovic, z Tvarožné, z Velatic, z Mokré a z Horákova.

Pouť začala v neděli 12. října navečer. Na začátku pouti jsme se dozvěděli smutnou zprávu, že otec Roman Strossa onemocněl covidem a pouti se s námi nezúčastní.

Do Říma jsme dojeli v pondělí dopoledne a ubytovali jsme se v poutním domě Velehrad. Je to krásné, nedávno opravené místo, které se nachází přibližně 1 km od Vatikánu. Zde jsme se seznámili s naším průvodcem po Římě, kterým byl otec Damián Škoda, farář z bučovické farnosti. Po obědě a po mši svaté jsme společně vyrazili na náměstí svatého Petra ve Vatikánu, prošli jsme kolem Andělského hradu, navštívili jsme několik kostelů, náměstí Piazza Navona s několika fontánami, pokračovali jsme okolo Pantheonu, Fontány di Trevi a poté jsme pondělní putování zakončili u Španělských schodů. Ke každému místu nám otec Damián řekl různé zajímavosti a často v kostelích poukázal na nějaký vztah k České republice. V každém kostele jsme měli i prostor pro vlastní ztišení a modlitbu.

V úterý jsme po snídani jsme vyrazili vlakem k Bazilice Santa Maria Maggiore (Panny Marie Sněžné), kde jsme prošli první Svatou bránou. V kapli baziliky otec Damián odsloužil mši a poté jsme společně navštívili několik kostelů. Po obědě, který si zajistil každý sám, jsme prošli druhou

Svatou bránou, a to v Bazilice svatého Jana v Lateránu. Navštívili jsme opět několik kostelů a bazilik a prošli kolem Kolosea a kolem Forum Romanum.

Ve středu ráno jsme slavili mši svatou v poutním domě a poté jsme vyrazili na náměstí svatého Petra, kde jsme se zúčastnili spolu s dalšími asi 50 000 poutníky audience se Svatým otcem Lvem XIV. Po obědě v poutním domě jsme vyšli na nedaleký kopec Janikul, odkud jsme si prohlédli město Řím a poté navštívili v Zátibeří a na Tiberském ostrově různé kostely a baziliky. Večeři jsme měli společnou v restauraci Carlo Menta v Zátibeří.

Ve čtvrtek jsme prošli třetí Svatou bránou do Baziliky svatého Petra ve Vatikánu, kde jsme slavili mši svatou u hrobu svatého Petra. Po mši a po prohlídce baziliky někteří poutníci vyšli na její kupoli. Po společném obědě v poutním domě jsme vlakem vyrazili do Baziliky svatého Pavla za hradbami, kde jsme prošli poslední římskou Svatou bránou. Večer jsme se rozloučili s naším milým průvodcem otcem Damiánem.

V pátek ráno po mši svaté jsme se rozloučili s Římem a jeli autobusem do vesnice Greccio, kde svatý František z Assisi poprvé zorganizoval živý betlém, a to o vánočních svátcích v roce 1223. Prohlédli jsme si tam výstavu betlémů z celého světa, které byly velice pěkné a různorodé. Kromě betléma z České republiky zde byl k vidění například eskymácký betlém. Poté jsme pokračovali do krásného města Assisi, kde jsme byli například u hrobů svatého Františka, svaté Kláry a svatého Carla Acutise, patnáctiletého chlapce, který až do své smrti šířil víru pomocí internetu a který byl letos v září svatořečen.

V sobotu ráno jsme po mši a snídani vyrazili domů.

Program pouti byl skvěle připraven – viděli jsme hodně hezkých míst, dozvěděli jsme se nové zajímavé informace, měli jsme prostor i sami pro sebe a možnost načerpat sílu do dalšího života i duchovně. Měli jsme prostor vyprošovat milosti nám i našim blízkým a strávit chvíle v Boží přítomnosti.

Mezi milé zážitky na pouti patří například momenty, kdy jsme jako skupina začali zpívat hymnu Jubilejního roku 2025 Poutníci naděje (Plamen naděje v nás oživ, v píseň chvály proměň jej...) a po chvíli se k nám přidali zahraniční poutníci ve svém rodném jazyce (například v čínštině). Nebo náhodná setkání se známými z České republiky, kteří byli

v Římě také na pouti.

Jsem moc vděčná, že jsem se mohla pouti zúčastnit a moc děkuji otci Romanovi a všem dalším, kdo pouť organizovali, připravili program, zajistili dopravu a ubytování, řidičům, otci Damiánovi za jeho průvodcovské služby a duchovní doprovod. Jsem ráda za milé a příjemné společenství poutníků.

Na závěr přidám jeden z vtipů, kterými nás občas bavil otec Damián: Jednoho papeže se ptali, kolik pracuje ve Vatikánu lidí. On na to odpověděl: „Doufám, že aspoň polovina.“

Milena Brzobohatá

MISIJNÍ ŠTRÚDLOVÁNÍ 2025

Misijní neděle letos vyšla na 19.10.2025. I v tomto roce jsme se v naší farnosti snažili za účelem podpory misí spojit jak v modlitbě při mši svaté, tak společným úsilím při misijním štrúdlování. Při mši svaté byly přednášeny speciální přímluvy, které ještě při hrubé mši svaté děti doplnily přinášením tematických obětních darů. Po obou mších byly nabízeny před kostelem tácky se štrúdlů i různými jinými moučníky za dobrovolný příspěvek na misie. Celkem bylo nabídnuto 212 táček a při misijním štrúdlování bylo vybráno 24 520 Kč (z toho bylo 5 050 Kč připsáno na účet papežského misijního díla přes QR kód). Dohromady s kostelní sbírkou jsme za farnost na misie darovali 53 765 Kč.

Aby měla tato akce svou podobu, kulturu a přinesla plody, které čekáme, klademe si často mnoho otázek: jestli bude dost ochotných pekařek, jestli nám budou stačit tácky a folie, jestli se sejdeme všichni, abychom tácky nabalili, jestli nám druhy vyjdou na různorodé naplnění táček, jestli bude dobré počasí pro nabízení před kostelem, jestli zbyde na všechny a naopak nezbyde moc navíc, jestli nám někdo pomůže odnést těžké stoly? Letos tyto otázky ohledně ochotných pekařek byly ještě znásobeny, protože v době příprav na misijní štrúdlování byla část našich farníků na pouti v Římě. Možná si říkáte, že jsou to některé zbytečné obavy, ale i tento rok jsme zažily při přípravě této akce několik Božích doteků, Duchem Svatým osvícujících myšlenek, které přišly v okamžik „tak akorát“ a celkového vědomí, že se Hospodin stará a dílu, které jsme společně vytvářeli pro druhé opravdu požehná.

Tak děkujeme Bohu a také vám všem, kteří jste se jakkoliv zapojili do příprav a průběhu mší svatých, misijního štrúdlování, modlili se za tento úmysl anebo byli prostě součástí této farní události. Děkujeme také za vaši štědrost.

Na závěr bychom chtěli zmínit motto z Poselství Svatého otce k letošnímu Světovému dni misií, které zní: „Misionáři naděje mezi národy.“ Kéž je Bůh pro každého z nás stále větší NADĚJÍ a my tak můžeme být naději pro všechny národy.

Marie Sittová a Monika Májková

GODZONE TOUR 2025: Vitaj v slobodě!

Ve čtvrtek 23. října se brněnské výstaviště proměnilo v místo radosti, hudby a hlubokého duchovního prožitku. Proběhla zde jedna ze zastávek Godzone tour, tentokrát s hlavním tématem „Vitaj v slobodě!“. Celý večer se nesl v poselství svobody, kterou křesťanům přinesl Kristus: „V této svobodě, do níž nás Kristus vysvobodil, pevně stůjte; nenechte se znovu zapřáhnout do otrockého jha.“ (Gal 5,1)

Godzone je evangelizační projekt, který vznikl jako služba katolického společenství mladých lidí toužících hlásat radostnou zvěst o Ježíši Kristu — protože právě ona proměnila jejich životy. Projekt se postupně rozrostl a dnes zasahuje tisíce lidí na Slovensku i v Česku. Jeho cílem je šířit evangelium a inspirovat k živé víře.

Součástí akce byl Godzone shop, který není pouze obchodem

s produkty, ale i způsobem, jak „mluvit o Bohu beze slov“. Zajímavou částí programu byla také Zóna Moja Fam, která nabízí možnost poznat různá společenství, ukotvit si v nich svoji víru a najít nové přátele.

Celý večer byl nabitý energií, hudbou, společným zpěv a tancem. Všichni jsme chválili našeho Pána a společně se modlili. Součástí programu byla také silná svědectví lidí, kterým Bůh proměnil život. Dále byla možnost využít svátost smíření.

Téma letošního ročníku vyzdvihovalo dar vnitřní svobody — svobody, kterou do života přináší Duch svatý. Ten naplňuje člověka radostí, odvahou a novým pohledem na svět. Celý večer tak byl nejen koncertem, ale především připomínkou toho, že skutečná svoboda začíná uvnitř člověka.

Juli a Klárka Ženožičkovy

ODPOLEDNE NA CESTĚ MANŽELŮ

Příběh na cestě manželů

Odpoledne 28. září na cestě manželů na farním pozemku v Horákově proběhlo ve velice příjemné atmosféře. Kadeřník a trvalý jáhen v jedné osobě Jan Špilar nás velice poutavě a vtipně provázela celou cestou a všemi zastaveními (každý z nás si odnesl postřeh, myšlenku, či jen vtip, který se týká zrovna jeho, životní cesty, období, ve kterém se zrovna nachází).

Celou akci hudebně provázela skupina Jordán. Jejich chvály jsou známy po celém okolí. Doporučuji návštěvu nové kaple v Nesvačilce s jejich chválami, nevšední duchovní zážitek.

Dovoluji si jeden pohled návštěvnice našeho odpoledne na cestě manželů:

Eva Žáková - novomanželka (1,5 roku manželství):

„Počasí přálo – byl slunečný podzimní den. Atmosféra celé akce byla velmi příjemná, lidé byli milí a otevření. Jan Špilar svým přednesem dokázal zaujmout i povzbudit k zamyšlení. Na Cestě mě zaujaly podnětné otázky, které jsme dostávali. Překvapilo mě, že nám přinesly nové impulzy do našeho manželství, o kterých jsme ani netušili, že je potřebujeme.“

Ze stezky jsem si odnesla hezký pocit, srozumitelné myšlenky a několik zajímavých podnětů, které pro nás mohou být přínosné do budoucna. Na akci jsem šla bez velkých očekávání – a i právě proto mě to potěšilo.“

Po ukončení akce jsem se setkala se svým známým z Ostravy, byl již na otevření cesty manželů – loni 28.9.2024 při svěcení brněnským biskupem.

Snoubenka Andrejka mi líčila: „Můj Peťa mě pozval na výlet, ať s ním jedu se podívat na Cestu manželů na Moravu, říkala jsem si, ještě nejsem vdaná, co tam budu dělat, co uvidím, nějakou cestu...přiznala, že se jí moc nechtělo. Po naléhání svolila a v pátek po práci vyrazili, ubytovali se v penzionu Mezi stromy, večer ji Petr vzal vedle na procházku na farní louku a již za šera na několikátý pokus našli I. Zastavení cesty manželů.

1. ZASTAVENÍ – NAŠLI JSME NAVŽDY JEDEN DRUHÉHO

Připomeňme si akt, kterým začíná každé manželství. Žádost muže, který žádá ženu o ruku, a příslib ženy, která žádost přijme.

Petr si klekl a Andrejce předal snubní prstýnek a požádal ji o ruku.

Pro mě krásné dojemné gesto. Andrejka byla opravdu příjemně překvapená. Druhý den se společně naši snoubenci zúčastnili naší odpolední akce a poslechli si Jana Špilara. Oběma se komentář k jednotlivým zastavením také líbil. Andrejka mi řekla, že díky němu tuší, co ji v budoucím manželství může čekat a těší se na to.

Jsem ráda, že se o tento příběh mohu podělit a pro všechny zúčastněné je to jako pohlazení od Boha, že vše se děje, jak má.

Chtěli bychom poděkovat jahnovi Janu Špilem, našemu panu

faráři Romanu Strossovi, skupině Jordán za hudební doprovod a obci Mokrý-Horákov za technickou pomoc, samozřejmě všem zúčastněným za příjemnou atmosféru nedělního odpoledne.

Za organizační tým Barbora Švehlová a Oldřich Drápal

ADVENTNÍ NALADĚNÍ V SOBOTU 22. 11. 2025

„Čím více mě budete uctívat, tím více Vám budu žehnat!“

V sobotu před slavností Ježíše Krista Krále jsme přivítali Josefa Švába, který je už 20 let apoštolem Pražského Jezulátka nejen v České republice, ale i na Slovensku a v jiných zemích. Program začal ranní mší svatou, po které následovalo téměř hodinové vyprávění, ve kterém jsme se dozvěděli, jak se dostala milostná soška do Prahy, odkud získal p. Šváb svoje Jezulátko, počátky jeho apoštolátu, co všechno s Jezulátkem zažil a mnoho dalšího. Kdybychom neměli předem vymezený čas, přednáška by pokračovala dále, protože byla poutavá a vypravěč zdaleka nesdělil všechny svoje zkušenosti s Ježíškem. Po celou dobu byla na oltáři soška Ježíška ve zlatých šatech. Následně byla vystavena Nejsvětější svátost oltářní a mohli jsme adorovat Ježíše v eucharistii v blízkosti sošky dítěte Ježíše. Adoraci jsme zakončili litaniami k Pražskému Jezulátku a svátostným požehnáním.

Originální soška Pražského Jezulátka pochází ze Španělska a je vyrobena ze dřeva pokrytého voskem. Věnovala ho v polovině 16. století šlechtická rodina jako věno pro dceru, která se vdala do Čech. Později její děti darovaly sošku bosým karmelitánům v Praze do kostela P. Marie Vítězné na Malé Straně, kde je dosud.

Rád bych se s Vámi podělil o několik myšlenek, které mě oslovily: Když nás Ježíšek přitáhne k sobě, a my odpovíme, tak nám Ježíšek nezůstane nic dlužný. Vždycky nás miluje víc. Je to On, které nás a ty, za které se modlíme, zahrnuje dary. Jezulátko nás učí dětskosti, důvěře, tak jak říká Ježíš: „Nebudete-li jako děti, do nebeského království nevejdete.“ My potřebujeme mít vzor tohoto dítěte a v Ježíškovi ho máme ideální.

David Vlček

Protože jsme měli tu milost, že jsme mohli manželům Švábovým po celou sobotu poskytnout zázemí, dozvěděli jsme se o nějaký duchovní zážitek navíc. :-) Jeden se mě osobně dotknul. Josef nás v kostele povzbuzoval, abychom Ježíši více důvěřovali, až do krajnosti a že naše důvěra nemá mít žádné meze – podle názvu knihy, kterou napsal: „Ježíšku, důvěřuji, Ti!“. Jak krásná teorie! Až doma jsem byla obdarována praktickým vysvětlením (aniž by to Josef tušil). Vyprávěl o jedné mamince – prý trochu vykutálené – která ho požádala o 1500 Kč. Přesně tuto částku měl právě u sebe. Řekl si, dám ji 1200 Kč, ať nezůstanu bez peněz. Brzy mu někdo zavolał: „Cítím, že potřebuješ peníze, posílám ti 1500 Kč.“ A Josef doplnil: „Ježíšek chce ode mě a učí mě, abych měl v Něho důvěru ještě větší.“ A jak jsem Josefa poznala, do této doby pro mě neznámého člověka, on dává ze svého nedostatku, ne ze svého nadbytku. A přemýšlí jinak, totiž „Vše pro Ježíše, vše pro bližního!“ Přeji nám všem, kéž by se nám podařilo alespoň o krůček přiblížit k této překrásné Boží ekonomice. Věřím, že by nám Pán dal brzy poznat svou moc i v našem životě.

Bohdana Vlčková

MINISTRANTSKÁ OLYMPIÁDA

Na začátku listopadu se v Újezdě u Brna a jeho okolí konala už tradiční ministrantská olympiáda. Letošní ročník přilákal 78 týmů a více než 600 ministrantů, což z akce podle organizátorů činí největší ministrantskou sportovní událost v historii České republiky.

Naši farnost reprezentovali ministranti v nejmladší kategorii (1. stupeň ZŠ). V té soutěžilo celkem 34 farností, a proto byly týmy rozděleny do několika skupin. Olympiáda zahrnovala čtyři disciplíny: florbal, fotbal, ministrantské znalosti a letos nově také ministrantské dovednosti. Kluci se ve všech disciplínách drželi velmi dobře, přes to ale výsledky nestačily na umístění v nejlepší desítce, která byla na závěr vyhlášena. Obsadili jsme tak společné 11. místo.

Už 17. ledna nás čeká ministrantský florbalový turnaj, kterého se také plánujeme zúčastnit. Zároveň budeme moc rádi, když se k nám přidají další kluci i holky. Pokud tě ministrantská služba láká, neváhej se ozvat. Těšíme se na každého!

Jan Severa

DESATERO DLE O. KUFFY

8. přikázání – Nepromluvíš křivého svědectví proti bližnímu svému

Jak už jsem dříve říkal, ženy jsou v tomto slabší. Pane faráři, jak můžu hřešit jazykem? Já ti to řeknu. Můžeš pomlouvat, osočovat, posuzovat, odsuzovat, lhát, klít, zlořečit, drbat, žalovat,... Ještě bych mohl pokračovat. To je ženský hřích – jazyk. Kdo nedokáže ovládat jazyk, malý sval v lidském těle, neovládá celé tělo. Pozor na to. Někdy žena zhřeší více jazykem, než zhřeší muž s celou ostatní částí svého těla. Pozor na to, pozor na to.

Pomlouvat, osočovat – co to je? Pomlouvám – říkám sice pravdu, ale zbytečně. Osočuji – klamu, lžu. Dám příklad. Teď přede mnou sedí Bianka a poslouchá mě. Představte si, kdybych se dozvěděl, že ta Bianka tu tak zbožně seděla, ale představte si, že ona v neděli nejde do kostela, ale chrápe až do poledne. Byla by to pravda, ale jakým právem bych to mohl někomu říkat? To je pomlouvání. A osočování? Ta vaše Bianka... Minule byla u nás v Žakovcích a ukradla nám autobus. Osočování je vyslovená lež.

Říká se takový příběh. Jedna žena byla u zpovědi a řekla tam: „Pane faráři, já nemám žádný hřích.“ Farář se dívá, jakou světici to má před sebou, když v tu chvíli žena dodá: „No, jenom jsem pomlouvala, ale nic jiného jsem neudělala špatného.“ Farář jí řekne: „Dobře, tak za pokání vezmete pérový polštář, vylezete na kostelní věž a všechna pírká z něj vytřepete.“ „Jen toto mám udělat?“ „Ano.“ Žena šla a vytřepala pírká z polštáře. Jedno pírká spadlo do rýny, druhé chytil vrabec a vzal si ho do hnízda, další se přilepilo na mokré auto, které jelo do Brna, další spadlo na fůru se senem a to seno bylo pak uklizeno do stodoly. Přišla za panem farářem s tím, že má splnila úkol. A farář jí řekne: „A teď všechny ty pírká posbírejte.“

To se nedá posbírat. Žena, která pomlouvá, osočuje, drbe... - ty pírká rozspává na dědině. „Slyšela jsi, Mariano ...co ona řekla, ...co ona neřekla, ...co ona si myslela ale neřekla. A už se to valí. Ty pírká nedokážeš posbírat. Dávej pozor na jazyk. Dávej na to pozor.

Jednou se mě takové 14leté děvče zeptalo, jako kdyby objevilo Ameriku: „Pane faráři, to pomlouvání je hřích?“ „Ano.“ „Vážně?“ „Ano,

je to hřích.“ „A o čem mám mluvit?“ (směje se) Čtrnáctileté děvčátko a ono už nemá o čem si povídat.

Jak se to dá spravit? Když jsem v televizi osočil Bianku, že nám ukradla autobus, musím jít znovu do televize a říct, že to není pravda. Nejde jen říct osobně Biance: „Tak promiň.“ To pak v Brně budou lidé říkat: „Á, to je ta Bianka, která ukradla farářovi autobus.“, protože se to píрко dostalo až do Brna. A o deset let později: „Tam žije ta, co ukradla farářovi autobus.“ To píрко tam pořád žije v tom Brně. Pozor na to.

Když já pomlouvám a osočuji, tak okrádám druhého – o materiální a o duchovní dobro. Příklad. Babička řekne: „Fíha, já jsem jí chtěla dát peníze na auto. Nedám jí je.“ A už jsem ji okradl o auto. Nebo řeknu: „Já jsem Bianku chtěl mít za kmotru. Vyberu si někoho jiného.“ A už jsem ji okradl o duchovní dobro.

Když pomlouváš a osočuješ, rozleptáváš společnost. Jedna paní mi říkala: „Pane faráři, já jsem pracovala se ženami a už jsem nemohla vydržet. A teď pracuji v mužském kolektivu. Víte, jak se mi dobře pracuje?“ I chlapi taky pomlouvají a osočují, ale méně než ženy. Muži mají jinde slabinku. Ale tady ji mají větší ženy. Samozřejmě, že i 6. i 8. Boží přikázání platí i pro muže i pro ženy. Ale jeden má slabinku tady a druhý tady.

Dáš úkol Biance, aby se dívala z okna, jestli někdo neprojde kolem. V jednu chvíli jí ale spadnou klíče, ona se sehne, když v tom zrovna někdo projde. Pak se jí zeptáš: „Bianko, prošel někdo?“ Ona řekne, že ne, ale pán od vedle řekne: „Nelži Bianko, vždyť tady prošel nějaký pán.“ Ona nelže, jen se mýlí. Pozor na to, když někoho obvineš že lže. Není to maličkost. Možná se jen mýlí.

Náš profesor v Kežmarku udělal před námi jeden perfektní pokus. Třídou rozdělil na dvě poloviny. Jedna půlka měla jít k oknu a druhá ke dveřím. Ukázal nám sklenici s tekutinou a zeptal se nás, jakou má ta tekutina barvu. Ti, co byli u okna křičeli: „Oranžová!“ Ti, co byli u dveří křičeli: „Zelená!“ Začali jsme se překřikovat a profesor řekl: „Dost, to stačí. Vyměňte se.“ Ti, co byli u dveří šli k oknu a naopak. Vyměnili jsme se a všichni jsme byli pať. Ti, co křičeli oranžová najednou viděli zelenou. Ti, co křičeli zelená najednou viděli oranžovou. Tekutina byla ve skutečnosti oranžová, ale ti, co byli u dveří ji viděli jako zelenou, kvůli lomu světla. Profesor z fyziky nám řekl: „Zapamatujte si, studenti, že takto je to velmi často i v manželství.“ Vyměň se, a budeš pať. Zkus se podívat, jak to asi

mohl myslet manžel. Jak to asi mohla vidět a myslet manželka. A budeš pať. Pokorní se pokusí pochopit a pyšní si zůstanou trvat na svém. Buď opatrný s výrokem, že někdo lže. Okradneš ho o dobré jméno a on se může jen mýlit, protože se může dívat na věc jen z jiné strany.

Připravil Ondra Vlček

(Zdroj:https://www.youtube.com/watch?v=fYeiFFrb3V8&list=PLrsOPjz4ZSZKJmQKtit-yX_33UlyXzpWt)

MARY'S MEALS – symbolické místo u vánočního stolu

Dříve se u štědrovečerního stolu prostíralo místo navíc pro nečekaného hosta – gesto otevřenosti a lidskosti vůči tomu, kdo byl na cestě, sám nebo hladový. Byl to tichý projev naděje, že v čase Vánoc nikdo nezůstane opomenutý.

Dnes se svět změnil, ale pojďme společně smysl této tradice naplnit novým životem. Stále existují miliony dětí, které čekají na své místo u stolu, na jídlo, které utiší hlad, a na šanci učit se a snít o budoucnosti.

Mary's Meals pomáhá už více než 3 milionům dětí v nejchudších zemích světa a pomoc jednomu z nich na celý školní rok stojí pouhých 550 Kč. Symbolickým místem u vánočního stolu darujete dětem v chudobě teplé jídlo, vzdělání a naději. Každý zakoupený talíř je součástí udržitelné změny, která dává komunitám sílu postavit se na vlastní nohy – jídlo se připravuje z místních surovin, vaří ho dobrovolníci z místních vesnic, a tím roste nejen dítě, ale i celá komunita.

Když prostřete místo u svého stolu, pomáháte přerušit začarovaný kruh chudoby a hladu. Připomínáte si, že skutečné Vánoce začínají tam, kde se dělíme o to, co máme. A právě tehdy se rodí to největší vánoční poselství – naděje, radost, pokoj a mír pro všechny.

“Moje cesta do Malawi byla jedním z nejsilnějších zážitků v mém životě. Viděla jsem tisíc dětí s hrnečky v rukou, které se těší na své jediné jídlo dne. A přesto z jejich očí vyzařovala radost a naděje. Náš svět nekončí za plotem našeho domu ani za hranicemi naší země. Každý z nás může přispět drobným kouskem svého dostatku – a proměnit ho v naději

*tam, kde je jí nejvíc potřeba. Mohu z vlastní zkušenosti říct, že každá koro-
runa vynaložená na Mary's Meals je využita s obrovskou pokorou, účelně
a s láskou.“*

- PETRA BURIANOVÁ
ambasadorka hnutí Mary's Meals, výherkyně soutěže Peče celá země
v roce 2020 a tvůrkyně pořadu Pečení na neděli.

mary's meals

MÍSTO U VÁNOČNÍHO STOLU

**DAR,
KTERÝ MĚNÍ ŽIVOTY!**

Pozvěte ke štědrovečerní večeři ty nejzranitelnější.
Darujte jim jídlo, vzdělání a naději.

Mary's Meals pomáhá už více než 3 milionům dětí v 16 nejchudších zemích světa. Když prostřete místo u svého vánočního stolu, pomáháte přerušit začarovaný kruh chudoby a hladu. Každý zakoupený talíř je součástí udržitelné změny, která dává sílu celým komunitám.

„Dív nás musela maminka prosit, abychom šly do školy, neměly jsme sílu ani radost, protože nás trápil hlad. Teď chodíme s chutí. Kaše mě dělá silnější.“

— Mbilire, Malawi

ZA POUHÝCH 550 Kč NASYTÍTE DÍTĚ NA CELÝ ŠKOLNÍ ROK!

Přispět můžete:

- ✓ Převodem na účet č. 55 102 88 / 0100 VS 251104
- ✓ Online platební kartou na www.mistouvanocnihostolu.cz
- ✓ Zakoupením dárkových poukazů na eshop.marysmeals.cz

Děkujeme Mary's Meals už děti jako Mbilire nehladoví, znovu se smějí, hrají si a uší se. Znakávají šanci, kterou si zaslouží každé dítě.

QR Platba
www.mistouvanocnihostolu.cz

UDĚLEJTE S NÁMI SPOLEČNĚ DALŠÍ KROK K DÍTĚTI, KTERÉ ČEKÁ.

Mary's Meals | Česká republika, z.s. | Okružní 843/9a | 638 00 Brno | +420 703 685 407 | info@marysmeals.cz

ZVEME VÁS:

Tříkrálová sbírka 2026 v naší farnosti

Ve všech obcích naší farnosti se bude koledovat v sobotu 10.1. 2026. Ve Tvarožné začneme požehnáním v kostele sv. Mikuláše v 9:00 hodin. Ve Velaticích dostanou koledníci požehnání na cestu v 9:30 před Obecním úřadem. V Mokré se sejdem před Mediatéčkou a přijmeme požehnání v 10:00.

Následně se všechny skupinky se svými vedoucími rozejdou do našich domovů, aby nám vinšovali štěstí, zdraví, dlouhá léta a poprosili o finanční příspěvek do charitních pokladniček.

Za všechny organizátory předem děkuji za Vaši štědrost.

Hana Ženožicková

Další možnosti příspěví:
 platbou na sbírkový účet:
66008822/0800
 VS pro pomoc v Rajhradě:
7779662000

Rajhrad

**Oblastní charita
Rajhrad**

Mária Durkáčová, koordinátorka dobrovolníků
 Jiráskova 47, 664 61 Rajhrad
 Mob.: 736 529 319
 E-mail: maria.durkacova@rajhrad.charita.cz

[f @Oblastnicharitarajhrad](#)

[i @oblastnicharitarajhrad](#)

www.trikralovsbirka.cz

V následujícím roce bychom výtěžek rádi využili na:

- Fond individuální pomoci
- Podpora činnosti Charitní záchranné sítě
- Rozvoj Odborného sociálního poradenství v ORP Šlapanice
- Zavedení laserové terapie
- Zajištění provozu hospice
- Sesterna na oddělení B – rekonstrukce

Vaše důvěra je pro nás závazkem a současně
velikým povzbuzením do další práce.
Prosíme Vás proto o podporu.

Děkujeme!

Charita
Česká republika

Český rozhlas

Římskokatolická farnost Tvarožná
Vás srdečně zve na

FARNÍ PLES

7. února 2026
19:30 v KD Velatice

Vstupné 150,-

Těšíme se na vás!

UZÁVĚRKA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA BUDE 22. 3. 2026

KUKátko vychází výhradně pro vnitřní potřebu farnosti Tvarožná za podpory o. Roma-na Strossy. Za redakci: Klára Ženožičková. Grafika: Matyáš Zouhar. Děkujeme všem, kteří jste přispěli do tohoto čísla. Svoje příspěvky můžete posílat na e-mailovou adresu klarkazen@seznam.cz. Uzávěrka pro doručení příspěvků do příštího čísla je 22. 3. 2026. Prosíme o její dodržení! Děkujeme. Redakce si vyhrazuje právo na drobnou úpravu textů. Neprošlo jazykovou korekturou. NEPRODEJNÉ.